

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΣΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΞΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Σολάνζη ἐξάνεστη καὶ ἐκτύπησεν ὀργίλως τὸ δάπεδον διὰ τοῦ ποδὸς λέγουσα :

— Καὶ καλὰ ! μήπως ἐγὼ τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν γυναῖκα ; ἢ μήπως αὐτὴ φροντίζει δι' ἐμέ ; Μήπως ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναὶ εἰξεύρει ἂν ζῶ ἢ ἂν ἀποθνήσκω ; αὐτὴ ἡ κυρία τοῦ μεγάλου κόσμου, ἡ ἐπισκεπτομένη τὸ ἐργαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρραπτον ὡς ἐργατίς, διὰ λαμπρῶν ὀχημάτων καὶ ὑπηρετῶν μὲ σήματα ; Μήπως ἐπεφορτίσθη τὴν διαφύλαξιν αὐτῆς ; Λέγουσιν ὅτι τὴν μαρκησίαν οἱ ἱατροὶ κατεδίκασαν, καὶ τοῦτο εἶτε ἀληθές, εἶτε ψευδές εἶναι, ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ τὴν φονεύσω, οὔτε τὸν σύζυγόν της θὰ τῇ ὑστερήσω. Οὐδὲν κατ' αὐτῆς ἐπραξα. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν θεωρῶ ἐχθρόν. Ὁ βιασμός τὸν ὁποῖον διέπραξε κατέστρεψε τὸν βίον μου ! διότι τόρα θὰ μὲ πιστεύσης, ὅταν λέγω τοῦτο ἀλήθεια ; μὲ ἔφερεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψω συγγενεῖς καὶ πατρίδα, νὰ φύγω δὲ αἰσχυρῶς καὶ νὰ κρυβῶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἐνδεσμένη μακρὰν καὶ λευκὴν ἐσθῆτα καὶ ἐστεμμένη δι' ἀνθέων πορτοκαλλέας ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων καὶ ὠδηγεῖτο εἰς τὸν ναόν, ὅπως ὁ ἀρχιεπίσκοπος εὐλογήσῃ τοὺς γάμους των. Ἦδη ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ μοὶ προσφέρει ἱκανοποίησιν, θέλεις νὰ τὴν ἀπορρίψω ἀνοήτως, ὥστε μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον αὐτὸ νὰ ἐπιρρίψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου τὴν μομφὴν ὅτι τὸ ἀφῆκα ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς σαρκασμούς τοῦ τυχόντος ; Νόθος ! Δὲν φαντάζεσαι ἴσως ὅτι θὰ ἐμποδισθῶ ἀπὸ ἀνόητον εὐσυνειδησίαν καὶ ὅτι θὰ ζητήσω νὰ μάθω μήπως ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναὶ λυπεῖται διὰ τὴν διχωγὴν τοῦ συζύγου της ! Αὐτὸ δὲ θὰ ἦτο σαρκασμός ! Δὲν εἰξεύρω νὰ ψεύδωμαι. Χθὲς ἤμην ἀπηλπισμένη καὶ σήμερον σχεδὸν εὐδαίμων. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκδικούμαι.

— Σολάνζη !

— Δὲν ἔννοεῖς λοιπόν, Ρωμαῖε, ὅτι ἐδιώχθην ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀσπασθῶ τοὺς γονεῖς μου καὶ ὅτι ἡ ἰδία μήτηρ μου δὲν πιστεύει ὅτι εἶμαι ἀθῶα ! Ἀ ! γνωρίζω πολὺ καλὰ τί σκέπτονται οἱ ἄλλοι. Ὅταν συμβῇ δυστύχημά τι εἰς πτωχὴν κόρην τῆς τάξεώς μου, δὲν μέμφονται τὸν ἔνοχον, ἀλλὰ κατηγοροῦσιν ἐκείνην. Νομίζουν ὅτι ἡ φιλοδοξία ἢ ἡ φιλαρέσκεια τὴν ὥθησαν. Δὲν ἠδυνάμην οὔτε ἀπέναντί σου νὰ δικαιολογηθῶ καὶ οὔτε θὰ μ' ἐπίστευες ἂν δὲν ἤκουες τὴν ὁμολογίαν τοῦ μαρκησίου. Μὲ βλέπεις περιχαρῇ καὶ εὐθυμον, Ρωμαῖε ; δὲν χαίρει διὰ τὸν υἱόν μου μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἐαυτήν. Νομίζω ὅτι ὑψώ-

θην εἰς τὰ ὄμματά σου καὶ τοῦτο εἶναι θρίαμβος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐδίδα δέκα τῆς ζωῆς μου ἔτη, ἢ καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη, ἂν αὕτη δὲν θὰ ἦτο χρήσιμος διὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ μὴν ἀγαπῶ. Καὶ τόρα θὰ λυπηθῇς βεβαίως διὰ τὰς λέξεις ἐκείνας, ἃς οὐδέποτε θὰ λησμονήσω : «Κόρη πωληθεῖσα, κόρη ἀπολεσθεῖσα !»

— Συγχώρησόν με.

— Δὲν ὠργίσθην ποσῶς ! κατεβλήθην, ἐθλίβην, ἀλλὰ δὲν δυσηρεστήθην ! κακὴ τύχη μὰς κατεδίωξεν ! Αἱ προσβολαὶ σου ἠῤῥησαν τὸ κατὰ τοῦ διαφθορῶς μίσος, τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς ὅλων τῶν δυστυχιῶν μας. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ῥμίλει κατ' ἀρχὰς μετὰ μεγίστης ζωηρότητος καὶ ὑποκώπου ὀργῆς, ἣν ἔτρεφεν ἐντὸς τοῦ στήθους της κατὰ τοῦ μαρκησίου, κατὰ παντός, ὅ,τι ἀφῶρα αὐτόν, κατὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣν εἶδε θριαμβεύουσιν εἰς τὸν ἐξώστην τὴν ἡμέραν, κατ' ἣν αὕτη ἀνεχώρει κατησχυμένη καὶ ἐκρύπτετο ὡς κατηραμένη, κατὰ τῶν ἀνθρώπων τέλος ἐκείνων, τῶν ὑπερεχόντων, οὓς ἐφθόνη, ὅτε, τρέχουσα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοὺς Παρισίους, ἀπωθεῖτο, ἐνῶ ἐζήτει ἐργασίαν καὶ προσεφέρετο νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος της, ἐργαζομένη νυχθημερόν, διὰ τὸν ἄρτον αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου της !

Τὸ μίσος αὐτῆς ἐξεδηλοῦτο ἤδη, ὅτε ἐθρίαμβευσεν.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἔξαψις ἐκείνη ἐξέλιπεν. Ἐξήταζε τὴν μορφὴν τοῦ πρώτου ἐραστοῦ αὐτῆς καὶ βλέπουσα αὐτὸν κεκηφύτα, καταβεβλημένον καὶ ἔρμαιον ἀπαισίων σκέψεων, ἡ ὀργὴ αὐτῆς κατέπεσε καὶ κατέστη τρυφερά.

— Σὲ ἀκούω, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος καὶ ἐνοῶ καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀλλ' ὅ,τι ἐλπίζεις εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνη. Μισεῖς τὸν μαρκήσιον καὶ θὰ παραδοθῇς εἰς αὐτόν ! Νομίζεις ὅτι θὰ τὸ παραδεχθῶ ; Ἦ δὲν τὸν ἀγαπᾷς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀνήκῃς εἰς αὐτόν, ἢ τὸν ἀγαπᾷς καὶ δὲν θὰ φθάσῃ πλησίον σου, παρὰ ὅταν καταπατήσῃ τὸ πτώμα μου. Ἦ τὸ δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον θὰ σὲ δεσμεύσῃ δὲν θὰ φέρῃς ποτὲ εἰς τὸ χέρι, ἢ θὰ τὸν φονεύσω, ὅταν θὰ ἔγχαίνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Θὰ ὀνομασθῇς μαρκησία δὲ Τανναὶ ἴσως, ἀλλὰ θὰ γίνῃς χήρα πρὶν περάσῃς τὸ κατῶφλι τοῦ πύργου σου ἢ τὴν μεγάλην θύραν τοῦ μεγάρου σου !

Ἐκείνη ἀνσκήρτησε δάκνουσα τὰ χεῖλη.

Ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν Ἀμώνην.

Ἦ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἀτάραχος κατ' ἐπιφάνειαν, ἡκοῦστο τὴν ἐκρήξιν ἐκείνην τῆς ζηλοτυπίας.

Ἠνωθήσαν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ τὴν ἔκαμε νὰ συλλάβῃ νέαν τινα ιδέαν, ἢ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ προαποφασισθὲν ὑπ' αὐτῆς τέρμα.

Ὅπως δῆποτε, ὡς εἰ εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν ὀργὴν ἐκείνην, ἥτις τῇ ἀπεδείκνυε πόσον ἡγαπᾶτο, ἐκάθησεν ἐπὶ

ἑδρας καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ καθῇσῃ πλησίον της.

— Ἀς ὀμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, τῷ εἶπεν. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲ πιστεύῃς ὅταν σοὶ λέγω ὅτι εἶμαι πάντοτε ἡ αὐτή, ἔχουσα μόνον εἰς τὴν καρδίαν τραῦμα, ὅπερ ὁ χρόνος μόνος δύναται νὰ ἐπουλώσῃ. Ἐχω καθήκον, ἀπέναντι τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐκ τῆς σαρκὸς μου ! Κατόπιν θὰ μείνω ἐλευθέρᾳ, ὥς τότε δέ, σὲ παρακαλῶ, Ρωμαῖε, ἀνάβαλε τὰ σχέδιά σου. Πρέπει νὰ σοὶ δίδω ἐγὼ ἡ ἀδύνατος καὶ δυστυχὴς κόρη τὸ παραδειγμα, ἐγὼ, ἥτις θὰ ἤμην χαμένη χωρὶς τῆς Σιμώνης τὴν ὑποστήριξιν ; Εἶχον καὶ ἐγὼ τὰς ὄρας τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀπελπισίας μου ! Δὲν θέλω νὰ φανῶ γενναϊότερα ἀφ' ὅ,τι εἶμαι. Ἡ μεγαλειτέρα θλίψις μου ὑπῆρξεν ἡ ιδέα ὅτι ἔπαυσες νὰ μὲ ἀγαπᾷς, ὅτι μὲ ἐνόμιζες ἔνοχον καὶ ὅτι ἴσως ἡγάπας ἄλλην ! Ρωμαῖε, σοὶ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ Σεβάν. Τὰ πλούτη τοῦ μαρκησίου, ὁ τίτλος του, ὅλον τὸ λαμπρὸν μέλλον τῶν ἡδονῶν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐν κατόπτρῳ μοὶ ὑπεδείκνυε, δὲν μ' ἐθάμβωσαν καὶ συνεχῶς ἔκλαυσα τὸ ἀπολεσθὲν ὄνειρόν μας. Τὸ ἐθρήνησα πλέον ἢ ἀπαξ κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν συμφορῶν μου. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ; ρέει αἷμα κορσικανικὸν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἦδη δὲν δύναμαι νὰ σκεφθῶ ἄλλο παρὰ τὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκω ! Μὴ μοὶ ὀμιλῇς περὶ ἔρωτος, περὶ ἡδονῶν, περὶ τρυφερότητος ; δὲν μένει θέσις δι' αὐτὰ εἰς καρδίαν ὑπερπληροῦς πικρίας ! Ἀ ! μὴ φοβεῖσαι, φίλε μου. Μὴ φοβηθῇς ὅτι ὁ μαρκήσιος θὰ μὲ ἐλκύσῃ πρὸς ἐαυτόν. Ἀργότερα θὰ σοὶ δώσω ἴσως μέγιστον δῶγμα ἔρωτος, ἂν ἄνευ παραπόνων μὲ ἀφίσχῃ νὰ ἐνεργήσω. Ἐὰν ἀρνήσῃ, θὰ σοὶ εἴπω, ὅσον καὶ ἂν μὲ λυπῇ τοῦτο : « Ἀς χωρισθῶμεν, διὰ νὰ μὴ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους ποτέ. »

Ὁ Ρωμαῖος τὴν ἤκουε μετὰ πρᾶφορᾶς.

Ἐκείνη προσήλωσε πρὸς αὐτόν βλέμμα ἀπείρου γλυκύτητος, ὅπερ τὸν συνεκίνησε βαθέως καὶ ἐπρόσθεσεν :

— Ἀκουσε' διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ὑπομείνης ἀγογγύστως ἰδοὺ ἡ τελευταία μου σκέψις : « Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ τύχη θὰ μὰς ἐνώσῃ ποτέ, ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε συμβῇ σοὶ ὁμνῶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου αὐτοῦ, ὅτι ἂν δὲν ἀνήκω εἰς σέ, εἰς οὐδένα ἄλλον ποτὲ θὰ ἀνήκω ! »

— Οὔτε εἰς τὸν μαρκήσιον, ἂν τὸν νυμφευθῇς ;

— Οὔτε εἰς αὐτόν, καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα, διότι δὲν θὰ σοὺ ἀποκριθῶ.

Ὁ Ρωμαῖος ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν της, καί :

— Εἰσαὶ ἄγγελος ! ἐψιθύρισεν.

— Ἐκ τῶν διωχθέντων ἐκ τοῦ παραδείσου, εἶπε μετὰ πικρίας ἐκείνη. Καὶ τώρα, χαῖρε !

Ἐκεῖνος τῇ ἐμεδίασε περιλύτως, ἔθλιψε τῆς Ἀμώνης τὴν χεῖρα καὶ ἐξήλθεν.

Ψιθύρος τότε ἠκούσθη ἐξερχόμενος τοῦ

λίχνου, ὅμοιος πρὸς τὸ τερέτισμα τῶν πτηνῶν τῶν ἐγειρομένων τοῦ ὕπνου.

Ἡ Σολάνζη παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα, ἐκυψεν ἐπὶ τὸ ροδόχρουν πρόσωπον τοῦ τέκνου τῆς καὶ ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του παρατεταμένον φίλημα, ψιθυρίζουσα :

— Πόσας θυσίας μοὶ ἀξίζεις ;

B'

Ἀκολουθῶν τὴν εἰς Παρίσιους ἀγούσαν ὁ μαρκήσιος ἦτο ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Σολάνζης καὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς τοῦ ἀγερώχου καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ, τὸν καθίστα ἀνίκανον νὰ σκεφθῇ τι ἢ νὰ συλλάβῃ ἰδέαν τινά.

Ἄλλως τε, μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μονταμβέρ, διετέλει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν ἐνοήσῃ. Κανονικῶς καὶ ἀμέμπτως ἐνδεδυμένος, ὡς ἀληθὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἠπάτα τοὺς ἄλλους ὡς πρὸς τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠπάτατο.

Ἡ Σολάνζη τὸν ἐκράτει, ὡς ἡ ἱκτίς κρατεῖ τὸ θῦμα αὐτῆς εἰς τοὺς ὄνυχάς τῆς· τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ, ἐκτὸς τῆς μακρινῆς ἐπιθυμίας ἣν τῇ ἐνέπνεεν, ἦτο χάος καὶ σύγχυσις.

Ὡργίζετο καὶ συνῆπτε πάλιν πρὸς ἐκυτόν, ὡς δούλος προσπαθὼν νὰ θραύσῃ τὰς ἀλύσεις του, καὶ ὅστις ἀναγκάζεται ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ἀνεπόλει τὴν Σολάνζην μετ' εὐχαριστήσεως, καὶ τὰ κινδυνώδη προτερήματά τῆς, ἡσθάνετο δὲ ἐκυτόν κατελιγμένον ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ἀναπαριστῶν αὐτὴν, ὡθουμένην ὑπὸ τῆς δυστυχίας, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βαρῶνου, τοῦ ἐκνενευρισμένου ἀσώτου, ὅστις εἶχεν ἐξαντλήσει ἐκυτόν ἐν τοῖς ὀργαίοις καὶ ὅστις ἐν τούτοις ἐκῆρυσεν ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ πλάσμα τόσῳ τέλειον.

Καὶ ὁ Ταλλεβάνδ, ὅστις ἐπολλυπλασίαζε τοὺς ἐπαίνους, ἐνθουσιῶν διὰ τὴν διαβατικὴν ἐκείνην ὀπτασίαν !

Ἄν καὶ κατεστραμμένος ἐκ τῶν ἡδονῶν, διεκῆρυττε τὴν Σολάνζην ἀξιολάτρευτον, θείαν, ἀνεκτίμητον καὶ τοῦτο, κατ' αὐτόν, ἦτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν ἐπαίνων !

Καὶ οὕτως ὁ μαρκήσιος, ὃχι μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς προσβεβλημένης φαντασίας του τὴν κόρην ἐκείνην, ἀλλ' ἐνόμιζε τις ὅτι διὰ καταχθονίου συνωμοσίας, τὴν ἐξέθετον ἀδιαλείπτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Εἶχε καταστῇ διὰ τινὰ χρόνον τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν ἐν τῇ λέσχῃ. Οὐδεὶς ἐπλησίαζε τὸν Μονταμβέρ καὶ τὸν Ταλλεβάνδ, χωρὶς νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην :

— Τί εἶδες ;

Καὶ τότε ὁ μαρκήσιος τετραγυμένος ἐσκέπτετο, ὅτι μικροῦ δεῖν θὰ τὴν κατέστρεφε.

Διήλθεν ἡμέρας βρασάνων, ἀγνώστων παρ' ἐκείνοις, οὔτινες δὲν ἐδοκίμασαν τὰς

ἀγρίας καὶ δηλητηριώδεις ἀγωνίας τῆς ζηλοτυπίας.

Ἐπὶ τέλους ἀνεκουφίσθη.

Ἐπανήρχετο ἐκ Κορμελί μετ' ἑμίαν ὑπόσχεσιν. Θὰ ἐγείνετο ἰδική του· ὅ,τι ἄλλοτε ἤρνετο αὐτῇ, ἤδη τὸ κατόρθωσεν· ἀλλὰ δι' ὁποίων ὄρων !

Ἄν καὶ συγκατετέθη, ὑπῆρχεν ὅμως μεταξὺ αὐτῶν ἐν ἐμπόδιον—τὸ ἐμπόδιον ὅπερ ἡ Φελισίς καὶ ἡ πριγκιπέσσα, τὰ δύο ἐκεῖνα ἀπαίσια πλάσματα, ἐκῆρυσον τόσον εὐκόλως ἐκλείπον.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ, ἔπρεπε τὸ ἐμπόδιον ἐκεῖνο νὰ ἐκλείψῃ.

Τίνι τρῶπῳ ;

Ἐπὶ πόσον χρόνον ἔτι ὤφειλε νὰ περιμένῃ ; Ἡ δυστυχὴς Ἑλένη εἶχε καταδικασθῇ, τὸ ἐγγυρῆζε, καὶ ἔχαιρε διὰ τοῦτο.

Ἐν τούτοις, ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ὑπάρχουσι παραδείγματα ἐκτάκτου ἀντοχῆς ἀσθενῶν ὑπάρξεων· ὁ ἄθλιος ἐπεκαλεῖτο τὴν τύχην ! Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ σύζυγός του θὰ ἐλύγισεν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐθραύετο, ὡς ὁ κάλαμος τοῦ μύθου.

Ἐὰν ἡ Ἑλένη ὡς ἦτο πιθανόν ἐζῇ ἔτη τινὰ ἀκόμη ὁποῖα βάσανος !

Ἐν μέσῳ τῶν σκέψεων τούτων ἀνεπόλει τοὺς λόγους τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν ! Ἡ προφητεία τῆς κακοήθους ἐκείνης ἐπληττε τὰ ὠτά του. Διὰ τὴν Σολάνζην ἠδύνατό τις νὰ κατέλθῃ καὶ μέχρ' ἐγκλήματος !

Καὶ εἶχε δίκαιον !

Τὸ ἐξετέλει ἤδη διὰ τῆς διανοίας !

Βεβαίως, ἐὰν ἠδύνατο διὰ μόνῃς τῆς πνοῆς νὰ φονεύσῃ τὸ τρυφερόν, τὸ ἀνυπεράσπιστον ἐκεῖνο πλάσμα, ὅπερ κατηρᾶτο, διότι παρενέβαινε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐδίσταζεν.

Καὶ μήπως εἶχε ποτὲ ὀπισθοχωρήσει ἀπέναντι οὐδενός ; Τὸ καθήκον εἶχε ποτὲ ἐμποδίσαι αὐτόν ; Νόμος πάντοτε δι' αὐτόν δὲν ἦτο ἡ καταστροφὴ παντός, ὅ,τι τὸν ἐστενοχῶρει ;

Διατὶ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὴν Ἑλένην ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ;

Ἄλλὰ τίνι τρῶπῳ ;

Καὶ πάντοτε ἀνεπόλει τὴν ἐρώτησιν ταύτην, διότι ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶχεν ἀποφασίσει, ἐξευρίσκων διαφόρους προφάσεις πρὸς δικαιολογίαν του.

Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλοῦντο. Εἶχε παλαίσει ἐπὶ ἑξ μακροῦς μῆνας ἀγωνιζόμενος νὰ κατασιγάσῃ τὸ διαβιβρώσκον αὐτόν πάθος, εἶχεν ἐξαντληθῇ καὶ ἀνάγκη νὰ ὑποκύψῃ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ ἀμάξῃ ὁδοπορίας του ἐζήτην νὰ ἀνέυρῃ σοφίσματα πρὸς δικαιολογίαν του. Ὅτε δὲ διήλθε τὰ προχώματα τῶν Παρισίων κατεῖχετο κυρίως ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνῃς σκέψεως, ν' ἀποκτήσῃ, δηλαδή, τὴν Σολάνζην, καταφθάσῃ ταχύτερον μέχρις ἐκείνης.

Δὲν συνεζήτει πλέον μετὰ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, διότι ἡ ἀσθενὴς τῆς κραυγῇ κατεπνίγη.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ μελοδράματος κατῆλθε τῆς ἀμάξης, ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν λέσχην καὶ εἶτα ἠκολούθησε πεζῇ τὴν ὁδὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ Μαρτινίων.

Ἀντὶ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου, ἠνέφξε τὴν μικρὰν τοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του δι' ἀποκρύφου κλίμακος.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο συνεκινῶναι μετὰ τῆς μαρκησίας διὰ βιβλιοθήκης, ἀγούσης εἰς τὸ καλλυντήριον τῆς Ἑλένης καὶ ἐκεῖθεν εἰσῆρχετο τις εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου συνήθως ἔμενε.

Παχεῖς τάπητες ἀπέπνιγον τῶν βημάτων τὸν θόρυβον.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆρεσε τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν πῖλόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ἐκεῖ παρετήρησε τὸν Σερβὲς, νωχελῶς ἐξηπλωμένον ἐπὶ χαμηλῆς ἑδρας καὶ βεθυθισμένον εἰς ἀνάγνωσιν, ἀναμφιβόλως ἐνδιαφέρουσιν, διότι δὲν ἠγνόησε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου του.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὅπως τὸν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.

Ὁ Σερβὲς πάραυτα ἠγέρθη.

Εἶτα παρετήρησε τὸν κύριόν του διὰ βλέμματος σχεδὸν χλευαστικοῦ.

Δὲν διέφυγε τοῦτο τὴν προσοχὴν τοῦ μαρκησίου.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ πικαρδός, ἀλλ' ἐξήταζα νομικόν τι ζήτημα, λίαν ἐνδιαφέρον. . .

— Διάβολε ! καὶ τί ζήτημα ἦτο ;

— Ἦθελα νὰ μάθω : ὁ σύζυγός ἔχει δικαίωμα νὰ φονεύῃ τὴν σύζυγόν του, ἂν συνελάμβανεν αὐτὴν ἐπ' αὐτοφόρῳ ; . .

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει τοῦτο, Σερβὲς, ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἑγγαμὸς ;

— Εἶναι πρᾶγμα ποῦ ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς κανένα ἄλλον, ἐνῷ δὲν τὸ περιμένει πιθανόν νὰ νυμφευθῶ καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἔτοιμος. Ἄλλως τε, ὁ κύριος μαρκήσιος γνωρίζει, ὅτι μ' ἀρέσει ἡ μελέτη.

— Καὶ τί ἐξήγαγες ἐκ τούτου ;

— Ὅ,τι δύναται τις, κύριε μαρκήσιε.

— Τότε, ἐὰν νυμφευθῇς καὶ ἐννοήσῃς τὴν σύζυγόν σου ; . .

— Εὐρίσκω τὸν νόμον αὐστηρόν, καὶ ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος. . .

Καὶ ἐθεώρει πάντοτε τὸν μαρκήσιον δι' ὕψους, ὅπερ τὸν συνετάρασσε.

— Καλῶς ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους. Ἡ κυρία ἐξῆλθε ;

— Ὅχι, κύριε μαρκήσιε, ἡ κυρία μαρκησία εἶναι ἐδῶ.

— Μόνη ;

— Ἡ κυρία μαρκησία ἐδέχθη πρὸ μικροῦ μίαν ἐπίσκεψιν.

Καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σερβὲς ἔλαβε σατανικὴν ἑκφρασιν.

— Ἐπίσκεψιν ; Τὴν βαρῶνην Μονταμβέρ, βεβαίως ;

— Ὅχι, κύριε μαρκήσιε.

— Τὴν κυρίαν Σεβερέν ;

— Οὐτε, κύριε μαρκήσιε.

— Ποῖον λοιπόν ;

— Τὸν κύριον κόμητα Σουβραί, τὸν ἐξαδελφόν σας.

— Ἐνόμιζα ὅτι εἶναι εἰς Μορβάν.

— Ἐπέστρεψε καὶ μόλις πρὸ τινων στιγμῶν ἦλθεν. Ὁ κύριος μαρκήσιος ἡ-
χαριστήθη εἰς τὴν ἐκδρομὴν του;

Ὁ μαρκήσιος ἐκίνησε τοὺς ὤμους χω-
ρίς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Σερβὲς ἠγέρθη τῆς ἑδρας του καὶ ἐπανέθηκε τὸ βιβλίον εἰς τὴν οἰκίανθέςιν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν, ὁ κύριος μαρκήσιος ἔχει ἄδικον νὰ τρέχῃ κατόπιν τῆς μικρᾶς ἐκείνης· θὰ σὰς ἐσυμβούλευα νὰ ζητήσετε διασκέδασιν εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ πόσα ἐκ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἡμπορεῖ νὰ διδαχθῇ! Τῶν φρονίμων εἶναι ἡ διασκέδασις· ὁ κύριος μαρκήσιος ἔχει νὰ με διατάξῃ τίποτε;

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι.

Ἐξεληθόντος τοῦ θαλαμηπόλου ὁ Ὀλι-
βιέρος ἐσκέφθη· ὁ Σερβὲς δὲν ὠμίλει συνή-
θως ἀσκόπως· τὸ δὲ ὄνομα Σουβραί προέ-
φερε μὲ ἰδιάζοντα τόνον.

Μήπως ὁ πικαρδὸς ὑποπτεύετο, αἱ δὲ ὑποψίαι τοῦ αὐταί ἦσαν δεδικαιολογημέ-
ναι;

Αἰφνιδία σκέψις διῆλθε τοῦ νοῦ τοῦ μαρκησιού.

Τὸ μέσον, ὅπερ ἀνεζήτει ἐπιστρέφων ἐκ Κορμέλι, παρουσιάζετο αὐτῷ τυχαίως.

Ἦτο τολμηρὸν νὰ τὸ πιστεύσῃ!

Ἡ ἀγνότης τῆς Ἑλένης, ἡ ἀσπίλος αὐτῆς ἀρετὴ, ἦν ἠναγκάζετο ν' ἀναγνω-
ρίσῃ, ἦσαν ὑπεράνω πάσης ὑπονοίας.

Ὅσον ἄθλιος καὶ ἂν ἦτο, ἐδίσταζεν ἀπέναντι τῆς ιδέας τοῦ νὰ κηλιδώσῃ τὸ ἄγνόν αὐτῆς μέτωπον.

Ἦδύνατο νὰ τὴν φονεύσῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀτιμώσῃ δὲν θὰ ἐτόλμα ποτέ.

Οἱ λόγοι ὅμως τοῦ θαλαμηπόλου ἐπα-
νέχοντο εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἐπὶ τέ-
λους ἀπεφάσισεν· ἤνοιξε μέγα ἐρμάριον ἐ-
ποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ', μὲ γωνίας ἐξ ὀρειχάλκου κεχυσμένου, ὅπερ κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ δωματίου, καὶ ἔλαβε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον δίκαννον πιστόλιον, ἀ-
ριστούργημα τέχνης, κατασκευασθὲν πρὸ τριακονταετίας περίπου ὑπὸ τοῦ Δεβίσμ, ἐδοκίμασε τὴν σκανδαλὴν, τὸ ἐπλήρωσε διὰ δύο σφαιρῶν καὶ τὸ ἔθηκεν ἐν τῷ θυ-
λακίῳ του.

Ἠσυχύθη, καὶ τρέμων ἐκ συναισθή-
σεως, χαμπερίας καὶ καταφρονήσεως διὰ τὸ μισητὸν πρόσωπον τοῦ κατασκόπου, ὅπερ διὰ πρώτην φοράν ἐν τῇ ζωῇ του ἔ-
παιζεν, ἐπροχώρησεν.

Ἀπαισία εἰμαρμένη τὸν ὠδήγει.

Ἠνέφξε μετὰ προφυλάξεως, ἦν οἱ κλέ-
πται μόνον λαμβάνουσιν ὅτε εἰσχωροῦσι νύκτα εἰς κατωκλήμενην οἰκίαν, τὴν θύ-
ραν τὴν ἄγουσαν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸ καλλυντήριον, καὶ κρυφθεὶς ὀπισθεν μεγάλης κεντήτης εἰκόνας, ὁμοίας τοῖς ἀρχαίοις ὑφάσμασι τοῦ Λυών, ἠκροάσθη.

Ἡ θύρα τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἦτο ἡμί-
κλειστος καὶ ἡδύνατο νὰ ἀκούῃ.

Ὁ κύριος Σουβραί ἦτο τῷ ὄντι παρὰ
τῇ ἐξαδέλφῃ του.

Ἡ Ἑλένη, καθημένη πρὸ τοῦ κλειδο-
κυμβάλου τῆς, ἔπαιζε διὰ τόνου μόλις ἀ-
κουομένου ἄσματος ἡσυχίας—χωρὶς νὰ
συνοδεύῃ αὐτὸ διὰ τῶν λέξεων— τοῦ
προσφιλοῦς αὐτῇ μουσουργοῦ Μενδελ-
σῶνος.

Ὁ Ροβέρτος, ὀρθίος καὶ ὀλίγον μακρὰν
αὐτῆς ἰστάμενος, ἠρείδετο ἐπὶ ἑδρας καὶ
τὴν παρετήρει διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ διεφί-
νετο μεγάλη θλίψις, ἣν μάρτην προσεπάθει
νὰ περιορίσῃ.

Ὁ σύζυγός τῆς βεβαίως θὰ ἡχάρι-
στεῖτο.

Ἡ νόσος ἥδη ἐπέφερε ταχείας κατα-
στροφᾶς ἐπὶ τῆς νέας καὶ ἀτυχοῦς γυ-
ναίκος.

Τὸ πρόσωπόν τῆς κατεσκάφη, ἡ ἐπι-
δερμὶς αὐτῆς κατέστη διαφανής. ὠχρότης
δὲ θανάσιμος διεχύνετο ἐπὶ τῶν ἰσχναν-
θέντων χαρακτηριστικῶν τῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἀμαυροῦ κυανοῦ
χρώματος, ἦσαν ἤδη ἀμαυρότεροι καὶ
χαυνότεροι.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο χαρίεσσα, ἀλλ' ὁ-
μοία πρὸς ἄνθος, ὅπερ κατατρῶγει ἀδιό-
ρατος σκώληξ, καὶ ὅπερ κρέμαται ἔτι ἐν
τῷ στελέχει αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτοιμον νὰ ξη-
ρανθῇ!

Ὁ παρκατηρὼν αὐτὴν ἀνεπόλει τὰ ἐκ
λευκοῦ μαρμάρου ἐκείνα ἀγάλματα τῶν
ἐστεμμένων νυμφῶν, ἅτινα φαίνονται
κατακεκλιμένα ἐπὶ τῶν τάφων. Τὰ χεῖλη
ἀπεχρωματίσθησαν, διὰ μέσου δ' αὐτῶν δι-
εφθίνοντο οἱ λαμπροὶ ἔτι ὀδόντες αὐτῆς.
Τὸ ἔσχατον λείψανον τῆς καλλονῆς τῆς.
Μόνῃ ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς κόμη ἀπέ-
μεινεν ἀκέραιος. Αἱ λεπταὶ χεῖρες τῆς ὁ-
μοιάζον μὲ τὰ λευκὰ καὶ πολύτιμα τρί-
χαπτα τοῦ πρωῒνου ἐνδύματός τῆς.

Ἔστη τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειδο-
κυμβάλου ἔχουσα καὶ παρετήρησε τὸν ἐξά-
δελφόν τῆς διὰ βλέμματος ἱκετευτικοῦ.

— Δὲν θέλω νὰ με ἀφίσης πλέον, Ρο-
βέρτε, εἶπε, σοὶ τὸ ἀπαγορεύω. Ἄλλως
τε δὲν θὰ βραδύνω νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν
ἐλευθερίαν σου. Ἔσο βέβαιος.

— Ἑλένη...

— Ἐχασα, φίλε μου, πᾶν γόητρον τῆς
ζωῆς, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἶπε
γλυκέως μειδιδῶσα· κατέπεσε, μικρὸν κατὰ
μικρὸν ὡς τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα. Λυπού-
μαι μόνον, ὅτι τὰ κατέστρεψαν προῶως.
Οὐδὲν μοὶ ἀπέμεινεν. Ὅταν ὁ ἱατρὸς μὲ
ἐπισκέπτεται, φαίνεται εὐχαριστημένος·
μοὶ ἀπευθύνει λόγους ἐνθαρρυντικούς, ἀλλὰ
πολὺ κοινοὺς, σὲ βεβαιῶ, καὶ τὸν εἶδον
προχθές, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σοὶ ἔγραψα
ὅπως σοὶ παραγγείλω νὰ ἔλθῃς, νὰ δάκνῃ
τὰ χεῖλη, δι' ἀνησυχητικοῦ ὕφους καὶ
τὰ πάντα ἠγνόησα. Τὸ πρόσωπόν του ἀν-
τηνακλᾷτο ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τού-
του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν προφυλάσσετο·
τὰ κατόπτρα εἶναι προδόται. Ἐκτοτε, καθ'
ἐκάστην, διέρχομαι ὁλοκλήρους ὥρας ἐνώ-
πιον τῆς εἰκόνης τῆς μητρός μου, παρα-
τηροῦσα αὐτήν. Τῇ ὁμοιάζω. Κύτταξε
καὶ σύγκρινον. Καὶ ἐρωτῶ ἐαυτήν, πότε
θὰ τὴν ἐπανιδῶ.

Οὐδὲν θλιβερώτερον τῆς νεκρᾶς ἐκεί-
νης γυναικός, τῆς ἡδέως ὑποτασσομένης,
τῆς μορφῆς ἐκείνης τῆς ἀγνοήτης καὶ
γλυκεῖας, τοῦ ἀγγελικοῦ ἐκείνου σώματος,
ὅπερ προσεφέρετο τῷ τάφῳ ἐκουσίως, ὡς
μάρτυς εἰς τὸν δῆμιον αὐτοῦ.

Καὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν
Σουβραί εἰκόνα ὠραιοτάτην τοῦ Βιντε-
ράλτερ, παριστώσαν γυναῖκα ἐν τῇ ἀκμῇ
κάλλους, ἐν ᾧ διεφάνετο ἡδὴ διακεχυ-
μένον τὸ σπέρμα τῆς νόσου, ἥτις τὴν ἐ-
θανάτωσεν.

— Εἶναι ἡ μήτηρ μου εἰκοσαεῖς, εἶ-
πεν. Μετὰ τέσσαρα ἔτη τὴν ἔχασα! ἐγὼ
δὲν θὰ ζήσω τόσον.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁμιλοῦσα καθ' ἐ-
αυτήν, καὶ συνωδεύουσα τοὺς λόγους τῆς
διὰ τοῦ μόλις ἀκουομένου ἄσματος, ὅπερ
ἐπανέλαθεν.

— Ἐκείνη τοῦλάχιστον ἔσχε τὴν ὑπερ-
τάτην εὐδαιμονίαν ν' ἀγαπᾶται, νὰ λα-
τρεύεται, ἐπρόσθεσεν. Οὐδεὶς μᾶλλον αὐτῆς
ἀπῆλause τὸν ἀσπίλον ἔρωτα δύο ὄντων,
ἅτινα ἐκτιμῶνται καὶ ἀνῆκουσιν ἐξ ὁλο-
κλήρου. Εὐλογητὴ ἡ μνήμη τοῦ πατρός
μου, ἥτις τὴν κατέστησε τόσον εὐδαίμονα,
ὥστε καὶ ἀποθνήσκουσα οὐδὲν νὰ τὴν θλί-
βῃ. Διὰ τοῦτο ἐκείνη μειδιδᾷ, ἐνᾧ εἰς τὸ πρό-
σωπον τὸ ἰδικόν μου ὁ ζωγράφος μόνον
τὴν ἐκφράσιν τῶν θλίψεων, τὰς ἀηδίας
τοῦ βίου καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως θὰ ἡδύ-
νατο ν' ἀποτυπώσῃ. Ὡ! ν' ἀποθάνῃ τις
χωρὶς νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἔχνη
εἰλικρινοῦς φιλήματος! Νὰ ἀποθάνῃ φέ-
ρων τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὅτι
περιεφρονήθη, παρεγνωρίσθη, ἐπροδόθη!

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στή-
θους αὐτῆς καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἐφαίνετο προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγῃ τὴν
θέαν τοῦ πραγματικοῦ βίου καὶ νὰ
τέρψῃ ἐαυτὴν διὰ τῆς διανοίας ἐν φαν-
ταστικῷ ὁράματι.

Αἰφνης ἠσθάνθη ἐαυτὴν περιβαλλομέ-
νην ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν βραχιόνων, οἵτινες
συνέσφιγγον τὸ ἀδύνατον καὶ εὐθραυστον
ἀνάστημά τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΕΡΑΣ

ὁ διασημότερος τῶν συγχρόνων τῆς Ἰσπανίας συγγρα-
φῶν ἐγεννήθη ἐν Κάδρα, μικρᾷ πόλει τῆς ἐπαρχίας
Κορδόβης, τῇ 1827 ἐκ τοῦ Γ. Βαλέρα ἀντιναυάρχου
καὶ τῆς μαρκησίας Δε λὰ Πανιέγα. Ἀποπερατώντας τὰς
ἐγκυκλίου αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Μαλάγα καὶ Γρανάδα,
εἰσῆλθε νεώτατος εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, στα-
λεὶς διαδοχικῶς, ὡς γραμματεὺς πρεσβείας, εἰς Νεά-
πολιν, Ρίο Ιανέιρον, Δρέσδην καὶ Πητρούπολιν. Ἐπ-
ανελθὼν εἰς Ἰσπανίαν παρτήθη ἐκ τῆς ἐν τῷ ὀπουρ-
γίῳ τῶν Ἐξωτερικῶν θέσεώς του, ὅπως εἰσέλθῃ ὡς
πολιτικὸς εἰς τὸ κόμμα τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τῇ
1859 ἐξελέγη βουλευτής.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνειργάσθη μετὰ τῶν
ἐνδοσφότερων συγγραφέων τῆς πατρίδος του— Ἀλβα-
ρέδα, Βακουέξ, Κορρέρα, Φαβιέ—εἰς τὴν *Συγχρονον*
Ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας ἡ τόλμη πολλὰς προκά-
λεσε διὰς καὶ μονομαχίας ἐναντίον τῶν συντακτῶν
τῆς, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνα-
τροπὴν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ο' Δοννέλ. Ὁ Βαλέρας
ἐκλήθη τότε εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Γεωργίας,
Βιομηχανίας καὶ Ἐμπορίου Ὑπουργείου. Ὅτε δὲ ὁ
Ο' Δοννέλ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ φιλελεύθερον
πρόγραμμα, ὁ Βαλέρας ἐστάλη πρεσβευτὴς εἰς Φραγκ-
φούρτην, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ 1866. Ἐργημάτιος